

og man nedfattede derfor, saavidt jeg erindrer, i 1744, en Kommission til at tage Limfjordsfiskeriet under Overvejelse og senere, nemlig i 1749, nedfattede man ogsaa en Kommission. Disse Kommissioners Arbejder førte til Forordningen af 1750, og jeg tør nok sige, naar vi tage denne Forordning tilligemed dens Tillæg af 1761, at de ere den konstanteste Lovgivning, som vi have for Limfjorden, og en af de Love, som har holdt sig i den længste Arrække. I disse Love har man forstaaet at skjelne imellem Nalevaadsfiskeri paa den ene Side og Sildefiskeri, Fjnderfiskeri og fast Bundgarnsfiskeri paa den anden Side. Denne Lovgivning har, som sagt, holdt sig fra 1761 og i det Væsentligst indtil 1867. Der blev gjort en Forandring i 1857; men vi vide Alle, at den hvilede paa det samme Grundlag, og det var først i 1867, at man kom ind paa en anden Lovgivning efter et uheldigt Raad — jeg tror nok, jeg tør sige, at det er almindelig anerkjendt langsmed Limfjorden — af Regjeringens daværende Fiskerikonfulent Hr. Smidth. Det er jo en bekjendt Sag, navnlig for os, som bo ved Limfjordens Kyster, at han reiste rundt omkring til Limfjordsfiskerne og fortalte dem, hvor stor Herlighed det vilde være, naar de kom til at fiske frit allevegne, og han brugte en Udtalelse, som forresten gaar igjen i Betænkningen fra 1867. Han sagde nemlig: Vi behøve ikke at være bange for, at disse stabelige Nalevaad skulle fiske Alt op, thi det er forestret og vil siden blive bestemt, at de skulle være 12 Alen i Dybden, og saa kunne de ikke fiske med dem paa grundere Bunde. Fiskerne lo i Stjæget. De vidste nok, hvor der kunde fiskes med disse. De tænkte, vi forstaae nok at fiske, og han forstaaer sig ikke Noget paa det. Dette førte til den uheldige Lov af 1867, den Lanfegang, der gaar igjennem den, og som man allevegne ved Limfjorden da satte Pris paa, men som man snart ønskede at komme bort fra. Det jeg omtaler Skuespiller Smidth som Raadgiver (Modsigelse) — jo, han var Skuespiller, saaledes kaldtes han — vil jeg bemærke, at hvad han navnlig holdt paa, for at frede om Fiskeynglen, og at de ikke maatte fiskes paa grundet Vand, var, at man skulde fastholde den tidligere Bestemmelse om, hvilken Dybde Armgarnet skulde have ved Fiskevaadene, saaledes til Silvevaad og Nalevaad, hvor de skulde mindst have 12 Alen. Derved troede han, at man udelukkede dem fra at fiske paa grundet Vand; men vi vide jo godt, at man kan fiske paa 1½ Alen Vand med disse Garn, og det bliver kun saa meget mere ødelæggende for Ynglen, idet den øverste Del af Garnet slaar sammen og kun den nederste Del af det er udspændt, saa at man fisker hele Ynglen med Nevl og Krat, som vi Syder sige. Jeg forstaaer ikke, hvorledes Landsstinget har kunnet indføre en saa uheldig Bestemmelse, som Regjeringen fornøstigt nok har udeladt. Det, det kommer an paa,

er, at der bliver bestemt, hvilken Måstevide Garnene maa have, og navnlig hvilken Længde Kalven maa have. Dybden har Intet at sige. Deri er jeg enig med det ærede Medlem for Viborg Amts 1ste Valgkreds (Chr. Jensen) at Forslaget, som det var forelagt i Landsstinget, var bedre; end det nu er med denne Bestemmelse. Efter mine Udtalelser, og da jeg mener bestemt og erkjender, at den konstanteste Lovgivning, vi have haft for Limfjorden, var den, man fik i 1750 med Tillæget af 1761, og som holdt sig indtil 1867, er det en Selvsølge, at jeg er en Ven af de laase Bunde. Der kan tvistes, om man har valgt de rette Pladser, det skal jeg ikke komme ind paa, det ligger nærmere for et Udvalg at behandle. Men vil man gaa ind paa disse laase Bunde, maa man ikke glemme een Ting, som jeg vil henstille til det Udvalg, der saar med denne Sag at gjøre; og det er, at man ikke forhindrer Fiskerne fra de Fiskeleier, der ligge indenfor disse Strækninger, i at komme ud med deres Nalevaad. Det vilde være en stor Uretferdighed imod disse Fiskere, hvis Forhold jeg kjender adskilligt til. Derfor man vilde forbyde dem at have disse Garn indenfor en Afstand af 2 Mil fra Limfjorden eller at seile ud med deres Vaad, var det omtrent det samme som at gjøre dem brodløse. Men det behøves heller ikke, mine Herrer. Man kan godt tillade de vedkommende Fiskere at seile ud om Dagen; paa disse Steder, som kunne overjes, skal den øvrige Fiskeribesøttning nok kontrollere, om de give sig til at fiske om Dagen. Naar man altsaa foreskriver, at de skulde seile ud en Time efter Solopgang og være paa Bestemmelsesstedet 1 Time før Solnedgang, behøver man ikke at frygte for, at derved skulde afstedkommes nogen Skade. Dette vil jeg meget bede det eventuelle Udvalg tage Hensyn til. Med Hensyn til den sidste Bestemmelse om Limfjordsfiskeriet, nemlig § 36, maa jeg bemærke, at man vistnok er kommen til den, fordi den passer fuldstændig rigtig ind i Kommissionens Forslag, men her er den efter min Mening aldeles betydningsløs. Den er fuldstændig rigtig, saalænge man siger, at Limfjordsfiskeriet er forbeholdt dem, som bo ved Limfjorden eller indenfor en Afstand af 2 Mil. Da er denne Bestemmelse fuldstændig korrekt. Men efter at denne Bestemmelse er ophævet, og det er blevet et almindeligt Fiskevand, hvor Enhver kan fiske, tror jeg ikke, at den passer. Den har forresten ikke meget at sige; thi den behøves ikke nærmest for Beboerne indenfor de 2 Mil ved Limfjorden, men derimod for dem, der bo ved andre Fjorde. Det er mig derfor ligegyldigt, om den bliver staaende eller ikke, men den er vist kommen ind ved en Anomali, idet den fuldstændig passer til Kommissionens Forslag. Jeg skal bemærke overfor Limfjordsfiskeriet, at har Regjeringen ellers været meget varsom med at røre ved Grundejerns Net, har den her været